

Taizéi Levél

Különkiadás^{HU}

Amikor a chilei ifjúsági
pasztoráció felelőseivel elhatároztuk,

hogy a második latin-amerikai találkozó Santiagóban kerül megrendezésre, 2010. december 8. és 12. között, még nem is sejtettük, hogy az év során a chilei népnek egyaránt kijut az örömeiből és a megpróbáltatásokból is. A találkozó előkészületei alatt több testvérünknek is megadatott, hogy osztozzanak mindkettőben.

Miközben sok más latin-amerikai országgal együtt, a köztársaság kikiáltásának 200. évfordulóját ünnepelték a chileiek, a föld és a tenger szilaj ereje szenvedést hozott számukra.

A februári földrengés a legszegényebbeket érintette leginkább. De a chilei lélekből azonnal feltörő nagylelkű adakozás segített megérteni, hogy a chilei nép egy családot alkot, amely osztozik mindannyiuk szerencsétlenségében. Sok fiatal útnak indult, hogy segítsenek mindazoknak, akik elveszítették házukat és munkájukat. Idejüket és erejüket adták, hogy felépítsék a „mediasaguas”-nak nevezett kis fa konyhákat, melyek átmeneti lakást jelentenek oly sokaknak.

Ugyanebben az évben, Chile őslakosai, különösen a „mapuche” nép, hosszan tartó éhségstrájkjal próbálták kifejezésre juttatni szenvedéseiket és várakozásaikat.

Nem sokkal később, a bányában rekedt 33 bányász megmentéséről érkező képek visszaadták egy egész népnek az öröm érzését.

A december elejei nemzetközi találkozó sok ezer chilei és a földrész más országaiból érkező fiatalnak lehetőséget adott arra, hogy osztozzanak örömeikben, nehézségeikben, a rájuk váró feladatokban és így módon együtt dolgozzanak egy testvériségen alapuló világ megszületéséért.

Nagy örömmel tölt el minket, hogy néhány Haiti-i fiatal is fogadhattunk ezen a találkozón. Jelenlétük emlékeztetett minket arra a borzalomra, melyet a 2010. januári földrengés okozott. A sebek még távolról sem gyógyultak be. Ha az ország politikai helyzete lehetővé teszi, akkor a santiagoói és a rotterdami találkozó között Haitiben látogatunk, hogy kinyilvánítsuk minden földrész fiataljainak Haiti iránti szolidaritását és csodálatát: azt, hogy a hit tartja meg ezt a népet a megpróbáltatásban.

Tovább imádkozunk velük az előttünk álló év során:

Reménység Istene, Rád bízunk Haiti népét. Csüggedten állunk az ártatlanok érthetetlen szenvedése előtt. Kérünk, vezesd azoknak a szívét, akik a nélkülözhetetlen segítséget hozzák. Ismerjük a Haiti-i nép mély hitét. Állj a szenvedők mellé, erősítsd a csüggedőket, vigasztald a sírókat, áraszd ki lelkedet erre az oly sokat szenvedett népre, erre a népre, amelyet annyira szeretünk.

LEVÉL 2011

Levél Chiléből

ÖRÖM

A szív öröme, íme az életed.¹ Hagyd el a szomorúságot! Ennek, a jóval Krisztus előtt élt hívőnek a felhívása ma nekünk is szól.

Életünk során találkozunk megpróbáltatásokkal és szenvedésekkel, néha akár hosszú időszakokon át. De mindig szeretnénk újra rátalálni az életörömré.²

Honnan jön az öröm?

Egy váratlan találkozás meglepetése élesíti föl, a kitartó barátság, a művészi alkotás vagy akár a természet szépsége...

A felénk áradó szeretet által megszületik egyfajta boldogság, mely fokozatosan eltölti lelkünk mélyét.³

Így arra vagyunk hivatva, hogy az öröm útját válasszuk.

¹ Lásd Sir 30,22-23. Hermas, egy II.századi keresztény írta:
„Öltsd magadra az öröm ruháját... Istenért élnek azok, akik levetették magukról a szomorúságot és teljes örömben öltöztek”

² Az emberi élet kiteljesedését nem a látványos sikerek jelentik, hanem a szív mélyét megérintő derűs bizalom. Az élet befejezetlensége, a széttörözöttség és a szenvedések nem tűnnek el, de nem fojtják el a derűt.

³ Alexandre Schmemmann ortodox teológus (1921-1983) így ír a Naplójában: „Egyszerű, magától érthető öröm, Isten jelenlétének öröme és Istennek egy érintése a lélekben. Ennek az érintésnek az élménye, ez az öröm (melyet senki nem vehet el, mert a lélek legmélyének részévé vált) meghatározza életünket, gondolataink irányát, az élethez való viszonyunkat.”

Néha éppen a szegények és a nélkülözést szenvedők képesek egy olyan spontán életörömrre, mely ellenáll a csüggedésnek.⁴

Amikor a Biblia folyamatosan az örömrre hív minket, akkor megmutatja annak a forrását is. Ez az öröm nemcsak az adott, pillanatnyi körülményektől függ, hanem az Istenbe vetett bizalomtól: „Örvendjete az Úrban szüntelen! Újra csak azt mondom, örvendjete... Az Úr közel van.”⁵

Krisztus nem azért jött, hogy egy, a többi vallással versengő új vallást alapítson. Benne Isten osztozik emberi mivoltunkban azért, hogy minden ember tudja, Isten szeretete örök, és ezért találhatjuk meg örömünket az Istennel való közösségben. Amikor hiszünk Benne, szemünk még jobban megnyílik mindarra, ami emberi: egy édesanya szeretete gyermeke iránt, a betegeket ápolók odaadása... Ezekben a nagylelkű cselekedetekben ott van Krisztus, néha nélkül, hogy felismernénk.⁶

Krisztus az ember gyökeres megújulását hozza el. Ezt az új életet először ő maga élte meg, és küzdött, hogy hűséges tudjon maradni. Letartóztatásának előestéjén megtörte a kenyeret, és ezeket a különös szavakat mondta: „Ez az én testem, amelyet értetek adok”⁷. Igen, Ő „az Ige, ami testté lett.”⁸ Igazságtalan halálát élete teljes odaadásává formálta át. Miután feltámadt a halottak közül, rálehelte a tanítványaira, hogy elküldje nekik a Szentlelket, ami nem más, mint Isten élete.⁹

A Szentlélek minden ember lelkében elhelyezte a Feltámadt Krisztus örömét. Ez az öröm nem csak akkor van jelen, amikor minden könnyen megy. Amikor komoly feladatok előtt állunk, akkor a megtett erőfeszítés élesztheti föl az örömet. De még a megpróbáltatások idején is ott lapulhat, mint a hamu alatt izzó parázs, anélkül, hogy kialudna.¹⁰ Ezt az örömet az Isten dicsérete

felszínre hozza bennünk, és hirtelen bevilágítja az adott pillanatot.¹¹

EGYÜTTÉRZÉS

Az öröm mellett való döntés nem jelenti az élet gondjaitól való elmenekülést. Ellenkezőleg, képessé tesz minket arra, hogy szembenézzünk a valósággal, még a szenvedéssel is.

Az öröm mellett való döntés nem képzelhető el az embertársainkért való aggodás nélkül. Határtalan együttérzéssel tölt el minket.

Isten örömeinek, akár csak csekély ismerete is közösségi emberekké tesz minket. Az individualizmus, mint a boldogsághoz vezető út, csak illúzió.¹²

Nem tehetünk tanúságot a közösségről, ha nincs meg bennünk a bátorság, amellyel az ellen-szélben haladhatunk. A Szentlélek megadja nekünk a szükséges leleményességet ahhoz, hogy megtaláljuk a módját, hogyan lehetünk közel a szenvedőkhöz, miként hallgathatjuk meg őket, és miként engedhetjük, hogy csüggedésük megérintsen minket.¹³

A boldogság útja Krisztus nyomdokain járva, saját magunk odaadásában rejlik, nap-nap után. Saját életünk által, egészen egyszerű módon, megvallhatjuk Isten szeretetét.

⁴ Még most is sokat gondolok azokra az emberekre, akikkel Haitiben találkoztam évekkkel ezelőtt, amikor Roger testvérrrel ott jártam. Ebben a csodálatos országban nagy a nyomor. Soha nem felejttem el azokat az édesanyákat, akik reggelente arra gondolnak, hogy vajon tudnak-e majd valami betevő falatot adni a gyermekeiknek a nap során.

⁵ Fil. 4, 4-5.

⁶ Lásd Mt. 25,35-40.

⁷ Lk 22,19.

⁸ Jn 1,14.

⁹ Jn 20,22.

¹⁰ Bazil Gondikakis atya, az egyik Athos hegyi kolostor apátja misztikus, költői nyelven fejezi ki magát: „A Szűz példájával és segítségével minden békés és tiszta, Isten akaratára nyitott lélek, a kegyelem által, Isten anyjává válhat: megfogantathat és világra hozhat egy kis örömet, ami átlép a halálon.”

¹¹ Így szólt Jézus az övéihez kinszenvedése előtt: «Most ti is szomorkodtok, de újra látlak majd titeket, a szívetek örülni fog, és örömtöket nem veszi el tőletek senki.» (Jn 16,22)

¹² Martin Buber zsidó filozófus (1878-1965) így írt: «A Te találkozok velem a kegyelem által és ez nem azon múlik, hogy én keresem-e őt. Hanem sokkal inkább azon, hogy azt mondom neki: Te. Ez a hozzá való viszony lesz létem oka, miatta létezem... Akkor leszek Én, amikor kimondom azt, hogy Te. Megszületek és azt mondom: Te. Minden valódi élet találkozás.»

¹³ Alberto Hurtado (1901-1952) egy chilei szent, akit 2005-ben XVI. Benedek avatott szentté. Ezt a jezsuita papot nagy tisztelet övezi országában a szegényekért odaadott életéért. Alapítója volt a „Krisztus otthonának”, ahová hajléktalanokat, nehéz helyzetben lévő gyerekeket, nőket, férfiakat fogadnak be. Az életének és cselekedeteinek mozgatórugója volt ez az újra és újra fölített kérdés: „Mit tenne Krisztus az én helyemben? 1947-ben így írt a rábízottakról szólva: Először is szeretni kell őket... Annyira szeretni, hogy ne bírjuk elviselni szenvedéseiket... A küldetésem nem merülhet ki szép szavakban, miközben hagyom, hogy továbbra is nyomorban éljenek, én pedig nyugodtan eszem és semmiben nem szenvedek hiányt. Nincs más lehetőség mint hogy nekem fájjon a szenvedésük... Szeressem őket, hogy élhessenek. Hogy az emberi élet növekedhessen bennük, hogy az értelmük megnyíljon, hogy ne az út szélén éljék az életüket. A szeretet megmutatja, mit kell tennünk. Válaszolnak majd a szeretetre? Igen, részben... Semmi nem vész el, amit szeretetből tettünk.”

Bárcsak közösségeink, egyházközségeink, a fiatalok csoportjai még inkább a szív jóságának és a bizalomnak a helyeivé válnának! Olyan helyekké, ahol egymást befogadhatjuk, ahol szeretnénk megérteni és támogatni a másik embert. Olyan helyekké, ahol figyelemmel fordulunk a gyengébbek felé, akik nem tartoznak saját, megszokott köreinkhez, akik szegényebbek, mint mi vagyunk.

Mai korunk egyik jellemzője az a nagylelkűség, amellyel oly sokan segítették a borzasztó természeti katasztrófák áldozatait. Hogyan lehetne jelen ez a nagylelkűség a társadalmainkban a mindennapok szintjén is?¹⁴

Noha nagyon fontos az anyagi segítség veszélyhelyzet idején, önmagában nem elég. Elengedhetetlen, hogy igazságot szolgáltatassunk a védteleneknek.¹⁵

A latin-amerikai keresztények arra emlékeztetnek minket, hogy a szegénység elleni harc nem más, mint az igazságosságért való harc. Ez a nemzetközi kapcsolatokban való igazságosságot jelenti, nem pedig a segélyezést.¹⁶

Tanuljuk meg felülemelkedni félelmünkön. Mindannyian ismerjük azokat az önvédelmi reflexeket, amelyekkel a saját biztonságunkat szeretnénk megvédeni, akár mások kárára is. Úgy tűnik, hogy napjainkban, amikor a bizonytalanságérzet felerősödik, ezek a beidegződések is növekednek. Hogyan tudunk ellenállni a félelemnek? Talán

¹⁴ Nagy-britanniai látogatása alkalmával XVI. Benedek pápa ezt a felhívást tette: „A világ tanúja volt annak, hogy miként tudnak a különböző kormányok óriási forrásokat mozgósítani, ha annak a pénzügyi rendszernek, amely »olyan fontossá vált, hogy nem engedhetjük, hogy kudarccá váljon«, a megmentéséről van szó. Minden kétséget kizáróan meg kell állapítanunk, hogy a világ minden népének a fejlődése nem kevésbé fontos. Íme egy olyan feladat, amely megérdemli a világ figyelmét és amely annyira fontos, hogy »nem engedhetjük meg, hogy kudarccá váljon«.

¹⁵ „Nem a te javaidból adsz a szegényeknek, hanem csak visszaadsz nekik abból, ami az övék. Mert hiszen csak megtartottál magadnak abból, ami mindenkinek, mindenki használatára adatott. A Föld mindenkié, nem csak a gazdagoké, de néhányan a maguk javára kihasználják, megkárosítva azokat, akik dolgoznak érte. Így tehát nem nagylelkűen adakozol, hanem csak a tartozásodat egyenlíted ki.” (Milánói Szent Ambrus, IV. század)

¹⁶ Az Aparecida-i konferencia dokumentumaiban a latin-amerikai katolikus egyház így ír: «A világ közös jólétéért való küzdelemben elengedhetetlen a gazdaság, a pénzügyek és a kereskedelem igazságos szabályozása. Sürgető feladat a külső adósság elengedése, hogy megnövekedhessenek a fejlesztésre és a szociális ügyekre fordítható befektetések. Szabályozásokat kell bevezetni annak érdekében is, hogy megelőzhető és ellenőrizhető lehessen a tőke spekuláció. Csak így lehet előnyben részesíteni egy igazságos kereskedelmet és így lehet a hatalommal bírók védelmi falait ledönteni, hogy biztosíthassuk a szegényebb országokban megtermelt alapanyagok elfogadható árát. Ily módon igazságos szabályokat lehet kialakítani, melyek egyúttal vonzzák és szabályozzák a befektetéseket és a szolgáltatásokat.”

úgy, ha a másik ember felé fordulunk, még azok felé is, akik látszólag fenyegetést jelentenek?

A bevándorlás korunk egy másik jellemzője. Ezt a jelenséget néha veszélyként jelenítik meg, noha elkerülhetetlen és jövőt formáló részévé vált életünknek.¹⁷

Szintén korunk jellemzője a gazdag országokban is növekvő szegénység, ahol az elhagyatottság és az elszigeteltség a legfőbb okai a bizonytalan élethelyzeteknek.

Az anyagi javak túlzott felhalmozása megöli az örömet, az állandó vágyakozás lelkületében tart. A boldogság máshol található: egy egyszerű életvitelt választva, nemcsak a nyereségért, hanem az értelmes életért dolgozva, osztozva másokkal, mindenki hozzájárulhat egy békésebb jövő építéséhez. Isten nem a félelem, hanem a szeretet és a belső erő lelkületét adja nekünk.¹⁸

MEGBOCSÁTÁS

Az Evangélium arra biztat minket, hogy még ettől is tovább menjünk: az igazságosságnak a megbocsátásban kell folytatódnia. Az emberi társadalmak nem tudnak nélküle létezni. A világ számos részén mélyek a történelmi sebek. Merjünk véget vetni mindannak, aminek ma vége lehet. Így valósulhat meg teljességében az Isten szívében előkészített békés jövő.

Isten megbocsátásában hinni nem jelenti a vétkek elfeledését. Soha nem szabad visszaélni a megbocsátás üzenetével az igazságtalanságok támogatása érdekében. Ellenkezőleg, a megbocsátásba vetett hitünk képessé tesz minket arra, hogy felismerjük saját hibáinkat csakúgy, mint a minket körülvevő világ hibáit. Rajtunk a sor, hogy helyrehozzuk mindazt, ami helyrehozható. Ezen a nehéz úton éltető erőre találunk: az Egyház közösségében Isten megbocsátása újra és újra megnyilvánul.

¹⁷ Természetesen a bevándorlást szabályozni kell, de nem az idegentől való félelemtől vezetve, hanem egy valódi beilleszkedést segítő elképzelés alapján. A bevándorlók számára a legfontosabb, hogy lakást és munkát találhassanak és megtanulhassák az ország nyelvét. A befogadó országok részéről a jogok biztosítása és a kötelesek számonkérése összetartozik. A keresztényeknek nem az lenne-e a hivatása ebben a helyzetben, hogy saját életükkel megmutassák, hogy az idegentől való félelem nem jogos? Odafordulni a másik emberhez, megismerkedni vele egy első lépést jelenthet a tudatlanságból fakadó félelem legyőzése felé.

¹⁸ Lásd 2 Tim 1,7.

A Bizalom Zarándoklatának következő állomásai

A rotterdami találkozó alatt válik ismertté a
34. európai találkozó helyszíné.

A taizéi testvérek, az Európa minden részéről
érkező fiatalok Alois testvérrel Moszkvába
látogatnak 2011. április 20. és 25. között,
hogy együtt ünnepeljék a Nagyhetet és a
Húsvétot az orosz ortodox egyházzal.

A rotterdami találkozóra érkezett üzenetek:
lásd <http://www.taize.fr>

Minden embernek olyan szüksége van a megbocsátásra, mint a mindennapi betevő falatra.¹⁹ Isten minden elvárás nélkül adja megbocsátását, „Ő, aki megbocsátja minden vétkeket”.²⁰ Kitárni kezeinket az imában egy egészen egyszerű mozdulat, amely kifejezi, a megbocsátás iránti vágyunkat.

Amikor a Mi Atyánkban így imádkozunk: „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek...”, akkor a megbocsátása már megérintett bennünket. Mindezek nem csak üres szavak: valami történik bennünk, amikor ezekkel, a Jézus által tanított szavakkal imádkozunk. Megérezzük, hogy készek vagyunk megbocsátani, és nem végleg elítélni azt, aki ellenünk vétkezett.

Krisztus megkülönbözteti az embert és az általa elkövetett vétket. Utolsó leheletéig a kereszten ellenállt annak, hogy bárkit is elítéljen. És a vétket, anélkül, hogy lényegtelennek tüntetné föl, magára vállalta.

Vannak olyan helyzetek, amelyekben nem sikerül megbocsátani. Túl nagy a seb. Ilyenkor ne felejtjük el, hogy Isten megbocsát. Nekünk pedig, néha csak úgy sikerül ez, hogy kis lépésekkel haladunk előre. A megbocsátásra való vágy már önma-

gában egy első lépést jelent, még akkor is, ha ezt a vágyat a keserűség fojtogatja.

Megbocsátásával Isten nem csak egyszerűen eltörli a vétkeket. Új életet ad a Vele való barátságban, melyet a Szentlélek tart életben éjjel-nappal.

Befogadni és továbbadni Isten megbocsátását, ez az az út, melyet Krisztus megnyitott. Törekvésünk és sebeink ellenére is előre haladhatunk az úton. Krisztus nem tesz minket beérkezett embereké.

Az Evangélium szegényeiként mi keresztények nem gondolhatjuk, hogy jobbak vagyunk másoknál. Egyszerűen csak az jellemez bennünket, hogy a Krisztushoz való tartozást választottuk. Ezzel a választásunkkal teljesen következetesek szeretnénk lenni.²¹

Mindannyian felfedezhetjük: A kapott és adott megbocsátás megeremti bennünk az örömet. A megbocsátás képessége talán az egyik legmélyebb és legfelszabadítóbb öröm. Benne találjuk meg a belső béke forrását, melyet Krisztus szeretne átadni nekünk. Ez a béke messzire vezet minket, világosságot hoz a körülöttünk élőknek és a világnak.²²

f. Alois

¹⁹ Suzanne de Dietrich (1891-1981), protestáns teológus, aki a kezdeti időkben bátorította Roger testvért és az első testvéreket, hogy ne féljenek elköteleződni egy életre szóló közösségi életben. Így írt: „A keresztény ember a megbocsátásból él, tudja, hogy minden nap megszegi Isten törvényeit, de minden nap visszatér Istenéhez és tudja, megmásíthatatlan bizonyossággal, hogy Istené lesz az utolsó szó az életében. Krisztus gondoskodik róla, felelősséget vállalt érte az Atya előtt. Nincs egyedül a küzdelemben, az akiért odaadja magát, soha nem hagyja el. Biztonsága teljesen megalapozott nem azért, amit már elért, hanem mindazért, ami maga Isten: Isten hűségéért és szeretetéért, amely Jézus Krisztusban megnyilvánult. Ezért nem vakítják el sikerei és ezért nem taglózzák le kudarcai sem. Mindig talpra áll, mert már nem önmagáé, hanem valaki másé.”

²⁰ Zsoltár 103,3. Ez az egész zsoltár Isten megbocsátásáról énekel. Izajás próféta, a történelemnek egy sötét korszakában arra emlékezteti népét, hogy Isten mindig megbocsát és ezt mondja: „Eltörölöm mint a felhőt, vétkeidet.” (Izajás 44,22).

²¹ „A keresztény ember nem csupán Jézus Krisztusé, mint kétség kívül minden ember, hanem Krisztusból való, ami azt jelenti, hogy Jézus Krisztusnak a világban létrehozott műve az ő életének és cselekedeteinek is értelmévé válik. A harc, amit Jézus Krisztus a sötétségben vívott a sötétség ellen, a saját harcává válik, most neki kell megvívnia a csatát. (Karl Barth, 1886-1968)

²² Szarovi Szerafin, XIX. századi orosz szerzetes (1759-1833) írta: „Találd meg a belső békét, és körülötted ezek találják meg az üdvösséget.”